

Р Е Ш Е Н И

№ 3 0 7

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр.Перник, 27 ноември, 2013 год.

Административен съд - Перник, в публично заседание на двадесети ноември две хиляди и тринадесета година в състав:

Председател: Стефан Станчев

Членове: Емилия И. Слава

Георгиева

при секретаря В.Х. и в присъствието на прокурора Гешев, като разгледа докладваното от съдията СТАНЧЕВ к.н.а.х.д. № 317 по описа за 2013 година на Административен Съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК.

Ф.И.Т. ***, САК е подала касационна жалба срещу решение № 1023, постановено по н.а.х. дело № 1280/13 г. по описа на РС Перник. Касаторът развива оплакване, че е недоволен от решението на въззивния съд, с което било потвърдено, издаденото срещу нея НП №230/29.V.2013 г. от Началник сектор ПП при ОДМВР Перник, за извършени нарушения по ЗДвП - чл. 174, ал. 1, във вр. чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. първо - управление на МПС след употреба на алкохол с концентрация в кръвта – 0,62 промила. Иска се отмяна на решението на районен съд и на наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема участие пред настоящата съдебна инстанция.

Представител на окръжна прокуратура Перник предлага да се остави в сила обжалваното съдебно решение.

Касационен състав при Административен съд Перник, като обсъди доводите на страните, във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

В хода на проведения съдебен контрол върху издаденото от АНО наказателно постановление, са събрани всички искани от страните доказателства, относими към възраженията на въззивника за незаконосъобразно наложена санкция. От тези доказателства е направен споделения от настоящия съдебен състав правен извод за извършено административно нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. първо от ЗДвП, поради което и наложената санкция е определена по реда на чл. 174, ал. 1 от с.з.

За това, че нарушението е безспорно доказано настоящият съдебен състав приема, крайния по същество извод на районния съд, че констатациите на АУАН не се оборват. Следва да се отчете, че употребата на алкохол не се отрича от касатора още при извършване на проверката от органите на пътната полиция. В АУАН е отбелязано от актосъставителя, че водачът/касатора не е отричал употреба на алкохол при тестването с техническо средство; не се явил за вземането на кръвна проба, което е попълнено на талона за медицинско изследване. Не са предприети никакви активни действия за опровергаване констатациите на АУАН, който е с необорена доказателствена сила, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В самия АУАН няма възражения. Следователно, към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят не отрича употребата на алкохол и това, че управлява МПС след

такава употреба. В съдебно заседание не се ползват гласни доказателствени средства, че нарушението не е извършено от касатора в настоящото производство. В следващ етап от необосновано развиваната защитна теза се споменава за незаконосъобразно прилагане на материалния закон - чл. 5, ал. 3, т. 2 от ЗДвП, което е заложено в АУАН. Това оплакване не се споделя, тъй като е безспорно, че касатора е управлявал МПС след употреба на алкохол, нарушението е описано словесно в АУАН, а в издаденото въз основа на АУАН НП е с правилна правна формулировка. АНО е приложил правната възможност по чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Като краен извод, действително санкцията е определена по относимата за случая разпоредба на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП, тъй като кръвната проба е фиксирала 0,62 промила.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП е санкциониращата норма, която определя релевантните граници на алкохолното съдържание в кръвта. Правнозначимият факт е дали установеното при жалбоподателя попада в тези законови граници от 0,5 до 1,2 промила. Под тази граница нарушението е несъставомерно, а над тази граница биха били приложими разпоредбите на НК. Очевидно е, че установеното от кръвната проба 0,62 промили е осъществило състава на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, във вр. чл. 174, ал. 1 от ЗДвП, за което правилно е била приложена съответната санкционна норма. Правото на защита не е нарушено, което се установи безспорно и при извършената служебна проверка по реда на чл. 218 от АПК, и тъй като установеното при жалбоподателя е в релевантните граници, още повече, че този факт не се оспорвал от жалбоподателя до съдебното обжалване. При тези фактически данни, настоящата инстанция споделя изцяло правните изводи на решаващия съд за съставомерността на вмененото нарушение, но не и за индивидуализацията на наказанието, извършена във въззивното поришводство. Установените факти са надлежно субсумирани под хипотезата на приложимата правна норма, съдът правилно е съобразил нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП за презумпираната доказателствена сила на редовно съставените актове, според която АНО е издал НП по посочения закон, като в тежест на лицето е било да докаже обратното.

Оспорваното решение е правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с процесуалния и материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1023, постановено по н.а.х. дело № 1280/13 г. по описа на Районен съд, гр. Перник.

Решението е окончателно.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/

2. /п/